

Arrest

nr. 321 956 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 316 339 van 13 november 2024, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 april 2021 en verzoekt op 6 april 2021 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Amla behorend tot het district Dara-i-Nur, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en volgde als kind tot uw 10de koranles in de lokale moskee. Uw vader werkte tot 2012 als kapitein voor het Provinciaal Reconstructie Team (PRT) in Logar. Uw broer, F. M., werkte gedurende 2,5 jaar als sergeant voor het Afghaanse nationale leger. Samen met uw ouders, twee broers en één zus woonde u in Amla.

Uw vader werkte voor het PRT in Logar en op een keer, rond het jaar 2012, kwamen de taliban naar uw huis met de boodschap dat uw vader met zijn job moest stoppen. Indien hij dit niet zou doen, zouden de taliban een bom plaatsen op uw huis en deze laten ontploffen. Om die reden stopte uw vader met zijn werk.

Na enkele jaren vervoegde uw broer, F. M., het leger. De taliban raakten evenwel snel op de hoogte van uw broers job nadat iemand hen hierover had geïnformeerd. Hierop kwamen de taliban opnieuw naar uw huis, sloegen uw vader en zeiden dat uw broer met zijn werk voor het leger moest stoppen. Indien uw broer niet stopte, zouden de taliban u en uw andere broer, S., doden. Uw moeder belde vervolgens uw broer op en vroeg hem om van de legerbasis naar huis te komen, maar hij antwoordde dat hij niet met zijn werk kon stoppen. Uw broer stelde dat zelfs indien hij naar huis zou komen, de taliban hem alsnog zouden doden. Daarom besliste uw vader om u en uw broer, S., uit het land weg te sturen.

U vertrok samen met uw broer in de zomer van 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië (waar op 8 december 2020 uw vingerafdrukken werden geregistreerd maar u teruggestuurd werd naar Bosnië), Servië, Roemenië (waar op 12 februari 2020 uw vingerafdrukken werden genomen en u op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende), Italië en Frankrijk. Onderweg van Turkije naar Griekenland werd u van uw broer gescheiden en sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem.

U kwam tot slot in België aan op 5 april 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Kroatië, dat aanvaardde. U bleef echter in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omwille van het werk van uw vader en broer voor de overheid. Na de val van het Afghaanse regime raakte uw broer F. M. vermist.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, kopie van legerbadge van uw broer, een reeks originele certificaten van uw vader, een aantal foto's van uw broer in het leger en de originele verzendenvolp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 23 april 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in april 2021 een leeftijd heeft van minstens 20,8 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard

om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Ook blijkt uit uw dossier dat u reeds ten aanzien van de asielinstanties in Roemenië en in Kroatië een andere geboortedatum (respectievelijk 01.01.2002 en 18.02.1998) opgaf, terwijl u op het CGVS dan weer verklaarde jonger te zijn (CGVS p. 5). Bovendien gaf u in Kroatië eveneens een andere identiteit (N. S.) op. Bovenstaande vaststellingen dragen allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Om te beginnen verklaarde u dat uw vader in 2012 door de taliban werd benaderd en werd gevraagd om met zijn werk voor het Provinciaal Reconstructie Team te stoppen (CGVS, p. 12, 13). Indien hij dit niet zou doen, zo stelde u, zouden de taliban een bom op uw huis gooien (CGVS, p. 13). Hierop besliste uw vader naar eigen zeggen onmiddellijk met zijn werk te stoppen (CGVS, p. 14). Nadien, zo stelde u, deed uw vader niks meer en bleef hij thuis (CGVS, p. 9). U verklaarde dat uw broer, F. M., vervolgens 4 à 5 jaar later besloot om het Afghaanse leger te vervoegen (CGVS, p. 14). In de jaren die intussen waren verstreken (u schat dat er vier-vijf jaar verlopen waren) was er niets anders gebeurd, zo stelde u (CGVS, p. 14). Dit wijst er vooreerst al niet op dat uw familie wegens de job van uw vader nog verder geïsoleerd werd. Gevraagd om welke reden uw broer besloot het leger te vervoegen, antwoordde u dat u thuis financiële problemen had en hij dit stiekem had gedaan (CGVS, p. 14). U stelde dat hij het risico moest nemen omwille van de problemen die u thuis had (CGVS, p. 15). Op de vraag of een andere job geen optie was, reageerde u dat er niets anders te doen is in Afghanistan (CGVS, p. 15). Deze houding van uw broer mag enigszins verbazen, gelet op uw eerdere verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban ten aanzien van uw familie (CGVS, p. 13, 14). Indien uw vader daadwerkelijk met zijn werk voor het leger stopte vanwege de vrees dat de taliban uw ganse familie zouden viseren, kan immers worden aangenomen dat uw familie alles in het werk zou stellen om te vermijden dat dit scenario zich zou herhalen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. U verklaarde enkel dat uw vader telefonisch aan uw broer vroeg om naar huis te komen, maar dit zonder resultaat was (CGVS, p. 14). Deze verklaringen doen bijgevolg reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw broer effectief bij het nationale leger tewerkgesteld was. U verklaarde ter zake dat uw broer gedurende 2,5 jaren tewerkgesteld was als sergeant voor het Afghaanse nationale leger in Surkhakan, alwaar hij in een checkpoint werkte (CGVS, p. 9). Tegelijkertijd bekende u vrijwel niets te weten over welke opleiding uw broer hiervoor volgde en waar hij die volgde (CGVS, p. 10). U vertelde enkel algemeen dat hij dit zou moeten gedaan hebben via de initiële opleiding voor het leger, gezien je zonder opleiding niet in het leger kan blijven (CGVS, p. 10). Gevraagd welke taken uw broer precies had, antwoordde u bijzonder vaag als volgt: "In het checkpoint werkte hij als communicatiepersoon, dat is alles wat ik weet." (CGVS, p. 10). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. U verklaarde ter zake dat uw broer niet vaak naar huis kwam en zelfs als hij thuis kwam, u daar niet in het huis was (CGVS, p. 10). Gezien uw bewering dat uw broer gedurende een periode van tweeënhalve jaren tewerkgesteld was bij het leger kan echter niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis niet verschoonbaar is. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dat u nagelaten hebt dit te doen, hoewel u nog wekelijks contact hebt met uw moeder en vader in Afghanistan (CGVS, p. 7) valt moeilijk aan te nemen, te meer omdat u uw vrees rechtstreeks linkt aan het profiel van uw broer. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw broer ondermijnt zodoende ook de geloofwaardigheid van de hieruit volgende problemen met de taliban.

U verklaarde verder dat de taliban een tweede keer uw huis bezochten nadat ze te weten kwamen dat uw broer F. M. voor het leger werkte, met de eis dat uw broer met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 12). Indien hij dit niet zou doen, zouden de taliban u en uw andere broer, S., vermoorden (CGVS, p. 12, 15). Gevraagd om welke reden de taliban u en uw andere broer wilden doden, antwoordde u als volgt: "Het is omdat mijn broer niet thuis kwam, hij stopte zijn job niet en ze konden onze ouders niet pijn doen, wij waren degene die ze pijn konden doen." (CGVS, p. 15). Tegelijkertijd stelde u echter dat de taliban dit keer uw vader sloegen (CGVS, p. 12, 15), zodat voorgaande uitleg weinigzeggend is. U gaf verder aan dat de taliban geen deadline gaven waarin uw broer met zijn werk moest stoppen (CGVS, p. 15). Op de vraag of de taliban zeiden dat ze gingen terugkomen, antwoordde u hierover niets gehoord te hebben omdat het uw vader was die met hen sprak (CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat de taliban u nooit persoonlijk hebben benaderd (CGVS, p. 16). Indien de taliban u en uw jongere broer daadwerkelijk wilden doden om druk te zetten op uw oudste broer, rijst echter de vraag waarom ze hiertoe niet méér acties ondernamen, toen ze uw huis bezochten. Dit klemt temeer gezien uw verklaring dat de taliban met tien personen bij u thuis langskwamen terwijl heel uw gezin daar aanwezig was (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban

dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Indien u daadwerkelijk specifiek geïnterviewd werd door de taliban is het tot slot opmerkelijk dat uw familie sinds uw vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend. U verklaarde ter zake dat uw ouders zeiden dat de taliban één keer naar uw huis kwamen en u hen nadien niet vroeg of ze een tweede keer kwamen (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit niet vroeg, antwoordde u dat u niet bezorgd was omdat u hier bent en uw jongere broer ook weg is. Daarnaast, zo stelde u, kwam uw oudste broer niet naar huis en deden de taliban uw ouders geen pijn (CGVS, p. 17). Op de vraag of de taliban geweld gebruikten tegenover uw ouders, reageerde u dat ze niets zeiden, maar dat ze "konden zijn geslagen" (CGVS, p. 18). Dit betreft echter een louter veronderstelling uwentwege. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog andere problemen zou hebben gekend sinds uw vertrek, ofschoon zij nog steeds in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 7). Bovendien stelde u dat het thans goed gaat met uw familie (CGVS, p. 7). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen als zou uw vader tot 2012 werkzaam zijn geweest als kapitein voor het Provinciaal Reconstructie Team in Logar, u hiermee geenszins een actuele vrees in uwen hoofde kunt aantonen. Immers stopten de problemen door de taliban vanaf het moment dat uw vader zijn job stopzette.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Verder dient te worden gesteld dat documenten op zich niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen kunnen opheffen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende waarde, bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken gezien uw zeer beperkte kennis. Wat betreft de neergelegde legerbadge van uw broer, dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit uw broers bankkaart van Kabul Bank betrof (CGVS, p. 4). Uit het logo en de vermeldingen op de badge blijkt echter dat het hier om een badge van het Afghaanse leger gaat, zodat het opmerkelijk is dat u dit niet weet. Wat betreft de certificaten inzake het werk van uw vader bij het PRT, dient te worden opgemerkt dat zijn professionele activiteiten hier niet hebben aangetoond dat u een persoonlijk risico op vervolging loopt. Wat betreft de door u neergelegde foto's van uw broer dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan u niet bewijzen dat de afgebeelde persoon op de foto's daadwerkelijk uw broer is, zodat hier weinig bewijswaarde aan kan worden toegekend. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van

2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn Afghaanse nationaliteit en zijn afkomst uit het dorp Amla in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar niet worden betwist. Verder wijst hij erop dat zijn broer, die voor het voormalige Afghaanse leger werkte, in augustus 2022 in België is aangekomen en dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat volgens hem een heel ander licht werpt op zijn dossier, in het bijzonder daar zijn verklaringen betreffende de tewerkstelling van zijn broer door de verwerende partij ongeloofwaardig worden bevonden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas die hij poogt te weerleggen. Zo gaat hij in op de motieven inzake zijn leeftijd, de werkzaamheden van zijn broer, de vervolgingsfeiten en het gevolg van de problemen. Hij besluit dat de verwerende partij zijn relaas onvoldoende serieus heeft bestudeerd, een etnocentrische analyse maakt en geen rekening houdt met de specifieke context in Afghanistan en de algemeen beschikbare informatie.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de impact van de machtsovername door de taliban in 2021. Concreet wijst verzoeker in dit verband op zijn verwestering. Hij stelt dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en al bijna twee jaar in België verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, Frans en Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving. Hij werkt ook in een nachtwinkel in Charleroi en verkoopt alcohol, wat in Afghanistan strikt verboden is. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als “*afvallige*” te worden beschouwd. Hij wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burens, de samenleving, maar ook de taliban die aan de macht zijn. Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord. De stigmatisering van Afghanen die een asielaanvraag indienden in Europa, werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Hij benadrukt dat er een jaar na de regimeverandering nog steeds heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, voor wie de gevolgen bij terugkeer mogelijks zeer ernstig zijn gelet op de strenge toepassing van de *sharia*-wet en dat de objectieve informatie waarop de beslissing is gesteund hieromtrent ook zeer somber is. De commissaris-generaal biedt volgens hem geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer. Hij meent dat, ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan vóór de machtsovername en ondanks het feit dat er van uitgegaan kan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sedert de machtsovername, de beslissing voorbarig is. Hij verwijst naar arrest nr. 235 658 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 april 2020 waarin aan een verwesterde Afghaanse Hazara de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verder gaat verzoeker in op de objectieve en subjectieve component van een gegronde vrees. Hij oppert dat zijn persoonlijkheid helemaal niet beoordeeld is en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Hij verwijst dienaangaande naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel betoogt verzoeker tenslotte dat, aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas, hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor, zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. Hij wijst er verder op dat er nog steeds een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens hem een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Hij vervolgt dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Volgens

hem is het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van het optreden van de actoren in de situatie. Verder haalt verzoeker aan dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werden erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten.

Vervolgens meent verzoeker dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Hij betwist vervolgens de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens hem een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van “een zekere *appreciatie*marge”, waaronder “het aantal *slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal*”, wat het Hof van Justitie precies oplegt om niet te doen. Hij voegt nog toe dat de bestreden beslissing de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toegeeft. Verzoeker besluit dat de verwerende partij overgaat tot een foute analyse van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en artikel 15, c), van de Kwalificatierichtlijn.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgend stuk aan het voorliggend verzoekschrift:

- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation*”, 26 maart 2021, met vermelding weblink (stuk 3).

2.2.2. Op 16 oktober 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer, waarin hij bijkomende informatie verstrekt betreffende de huidige situatie van zijn familieleden, zijn verwestering en de actuele situatie in Afghanistan en waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- bijlage 26 van verzoekers broer (stuk 1);
- werkdocumenten van verzoekers vader (stuk 2 a-c);
- bewijzen overlijden van verzoekers vader (stuk 3);
- werkdocumenten verzoeker (stuk 4 a-c);
- bewijzen taalkennis Nederlands (stuk 5);
- foto's van verzoeker op het werk (stuk 6);
- bewijzen fitness (stuk 7).

2.2.3. Op 13 januari 2025 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;
- EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban ingegeven door de werkzaamheden van zijn vader en broer F. M. voor de voormalige overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben, noch dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (i) kan aan de beweerde minderjarigheid van verzoeker geen geloof gehecht worden. Voorts (ii) zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk. Zo (i) ondervond de familie geen problemen meer toen de vader in 2012, nadat hij door de taliban benaderd werd, stopte met zijn werk als kapitein voor het Provinciaal Reconstructie Team in Logar, zodat hieruit geen actuele vrees kan worden afgeleid. Verder (b), indien verzoekers familie vader daadwerkelijk met zijn werk stopte vanwege de vrees dat de taliban de ganse familie zouden viseren, kan aangenomen worden dat de familie alles in het werk zou stellen om te vermijden dat dit scenario zich zou herhalen, hetgeen niet blijkt uit de indiensttreding van verzoekers broer F. M. bij het leger. Voorts (c) slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat zijn broer F. M. effectief bij het nationale leger tewerkgesteld was, gelet op het gebrek aan overtuigende informatie van verzoeker hierover en het gebrek aan informatiegaring. Vervolgens (d) is het weinig waarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zou optreden bij het bezoek aan het huis van verzoeker indien ze verzoeker en zijn broer S. daadwerkelijk viseerden. Tot slot (e) is het opmerkelijk dat verzoekers familie sinds zijn vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban actueel naar hem op zoek zouden zijn in zijn herkomstregio. De door verzoeker neergelegde documenten (iii) kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende vast aangaande verzoekers leeftijd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 23 april 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in april 2021 een leeftijd heeft van minstens 20,8 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Ook blijkt uit uw dossier dat u reeds ten

aanzien van de asielinstanties in Roemenië en in Kroatië een andere geboortedatum (respectievelijk 01.01.2002 en 18.02.1998) opgaf, terwijl u op het CGVS dan weer verklaarde jonger te zijn (CGVS p. 5). Bovendien gaf u in Kroatië eveneens een andere identiteit (N. S.) op. Bovenstaande vaststellingen dragen allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de bewijswaarde van medische onderzoeken om de leeftijd te bepalen en daarbij verwijst naar medische rapporten en artikels, wijst de Raad erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (administratief dossier, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 26 april 2021). Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij ter goeder trouw handelde, niet op de hoogte was van zijn exacte geboortedatum en dat hij zich baseerde op zijn taskara waarin staat dat hij in 2005 geboren is. Dit louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing biedt echter geen enkele verklaring waarom verzoekers werkelijke leeftijd verschilde van zijn verklaarde leeftijd. Een vage verwijzing naar onwetendheid volstaat hiertoe niet. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde taskara de leeftijd die verzoeker vermeldde wel degelijk bevestigt. Wat betreft de voorgelegde taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*”, 14 januari 2021) dat dit document echter onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek. De medisch geschatte minimumleeftijd verschilt *nota bene* vijf jaar met de leeftijd vermeld op zijn taskara. Wat betreft zijn leeftijd op zijn taskara, betoogt verzoeker, onder verwijzing naar een passage uit algemene informatie, dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat het in Afghanistan helemaal niet gewoon is om zijn geboortedatum of leeftijd te kennen. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het verwijzen naar algemene informatie over het gebruik van leeftijden in Afghanistan om zijn tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen in verband met zijn leeftijd toe te dekken. Indien verzoeker geen belang zou hechten aan zijn leeftijd of deze niet zou kennen, dan is redelijk te verwachten dat hij dit zo zou verklaren, *quod non*. Bovendien heeft verzoeker zowel in Roemenië als in Kroatië een andere geboortedatum, te weten respectievelijk 1 januari 2002 en 18 februari 1998, opgegeven en gaf hij in Kroatië daarenboven ook nog een andere identiteit op. Verzoeker kan zijn afgelegde verklaringen over zijn geboortedatum in Roemenië en Bulgarije ook niet dienstig afwentelen op derden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en ook over zijn leeftijd. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er, gelet op het voorgaande, toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was. Het betoog dat verzoekers betwiste leeftijd onvoldoende is om een weigeringsbeslissing op te steunen, staat haaks op de vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd. Dit relevant element voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.8.4. Bovendien en bovenal zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde problemen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader en broer F. M. voor de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk.

Wat de vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor het Provinciaal Reconstructie Team in Logar betreft, wijst de commissaris-generaal op goede gronden op het volgende:

“Om te beginnen verklaarde u dat uw vader in 2012 door de taliban werd benaderd en werd gevraagd om met zijn werk voor het Provinciaal Reconstructie Team te stoppen (CGVS, p. 12, 13). Indien hij dit niet zou doen, zo stelde u, zouden de taliban een bom op uw huis gooien (CGVS, p. 13). Hierop besliste uw vader

naar eigen zeggen onmiddellijk met zijn werk te stoppen (CGVS, p. 14). Nadien, zo stelde u, deed uw vader niks meer en bleef hij thuis (CGVS, p. 9). U verklaarde dat uw broer, F. M., vervolgens 4 à 5 jaar later besloot om het Afghaanse leger te vervoegen (CGVS, p. 14). In de jaren die intussen waren verstreken (u schat dat er vier-vijf jaar verlopen waren) was er niets anders gebeurd, zo stelde u (CGVS, p. 14). Dit wijst er vooreerst al niet op dat uw familie wegens de job van uw vader nog verder geviseerd werd.”

Indien kan worden aangenomen dat verzoekers vader daadwerkelijk tot 2012 werkzaam was als kapitein van het Provinciaal Reconstructie Team in Logar, dan blijkt uit verzoekers verklaringen dat de bedreigingen van de taliban aan het adres van zijn vader stopten vanaf het moment dat hij zijn job stopzette. Van een actuele vrees in hoofde van verzoeker omwille van deze eerdere werkzaamheden van zijn vader lijkt dan ook geen sprake. De door verzoeker bij zijn aanvullende nota gevoegde kopieën van documenten over het werk van zijn vader (stuk 2, a-c) doen hierover niet anders oordelen.

2.3.8.5. In verband met beweerde werkzaamheden van verzoekers broer F. M. voor het Afghaanse leger wijst de commissaris-generaal in eerste instantie op volgende bedenking:

“Gevraagd om welke reden uw broer besloot het leger te vervoegen, antwoordde u dat u thuis financiële problemen had en hij dit stiekem had gedaan (CGVS, p. 14). U stelde dat hij het risico moest nemen omwille van de problemen die u thuis had (CGVS, p. 15). Op de vraag of een andere job geen optie was, reageerde u dat er niets anders te doen is in Afghanistan (CGVS, p. 15). Deze houding van uw broer mag enigszins verbazen, gelet op uw eerdere verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban ten aanzien van uw familie (CGVS, p. 13, 14). Indien uw vader daadwerkelijk met zijn werk voor het leger stopte vanwege de vrees dat de taliban uw ganse familie zouden viseren, kan immers worden aangenomen dat uw familie alles in het werk zou stellen om te vermijden dat dit scenario zich zou herhalen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. U verklaarde enkel dat uw vader telefonisch aan uw broer vroeg om naar huis te komen, maar dit zonder resultaat was (CGVS, p. 14). Deze verklaringen doen bijgevolg reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In het verzoekschrift beweert verzoeker plotsklaps dat zijn broer F. M. van 2008 tot de machtsovername in 2021 voor het voormalige Afghaanse leger heeft gewerkt en dat hij nadien het land heeft moeten verlaten. Dit strookt geenszins met verzoekers eerdere verklaringen dat zijn broer F. M. tweeënhalf jaar voor het leger heeft gewerkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat zijn broer F. M. en ouders dit voor hem verborgen wilden houden omdat zij niet wilden dat verzoeker en zijn andere broer S. dit zouden doorvertellen in het dorp, doet geen afbreuk aan de toch wel ernstige discrepantie tussen verzoekers eerdere beweringen en het thans opgeworpen gegeven als zou zijn broer F. M. dertien jaar voor het Afghaanse leger gewerkt hebben. Overigens brengt verzoeker in onderhavige beroepsprocedure geen enkel document bij waaruit dit zou kunnen blijken. Verzoeker bracht wel documenten aan bij zijn aanvullende nota in verband met de eerdere werkzaamheden van zijn vader, maar enig document in verband met de *post factum* aangehaalde beweerde tewerkstellingsduur van verzoekers broer F. M. ontbreekt. Dat verzoekers broer F. M., die overigens sinds augustus 2022 in België verblijft en waarmee verzoeker in contact staat, aldus reeds voor het leger zou hebben gewerkt toen de vader in 2012 bedreigd werd, is dan ook niet meer dan een loutere *a posteriori* bijstelling na confrontatie met de bestreden beslissing. Hiermee kan verzoeker dan ook geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven overweging.

Belangrijker evenwel is dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn broer F. M. effectief bij het Afghaanse nationale leger tewerkgesteld was. Dit wordt op pertinente wijze als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“U verklaarde ter zake dat uw broer gedurende 2,5 jaren tewerkgesteld was als sergeant voor het Afghaanse nationale leger in Surkhakan, alwaar hij in een checkpoint werkte (CGVS, p. 9). Tegelijkertijd bekende u vrijwel niets te weten over welke opleiding uw broer hiervoor volgde en waar hij die volgde (CGVS, p. 10). U vertelde enkel algemeen dat hij dit zou moeten gedaan hebben via de initiële opleiding voor het leger, gezien je zonder opleiding niet in het leger kan blijven (CGVS, p. 10). Gevraagd welke taken uw broer precies had, antwoordde u bijzonder vaag als volgt: “In het checkpoint werkte hij als communicatiepersoon, dat is alles wat ik weet.” (CGVS, p. 10). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. U verklaarde ter zake dat uw broer niet vaak naar huis kwam en zelfs als hij thuis kwam, u daar niet in het huis was (CGVS, p. 10). Gezien uw bewering dat uw broer gedurende een periode van tweeënhalf jaren tewerkgesteld was bij het leger kan echter niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis niet verschoonbaar is. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dat u nagelaten hebt dit te doen, hoewel u nog wekelijks contact hebt met uw moeder en vader in Afghanistan (CGVS, p. 7) valt moeilijk aan te nemen, te meer omdat u uw vrees rechtstreeks linkt aan het profiel van uw broer. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel

van uw broer ondermijnt zodoende ook de geloofwaardigheid van de hieruit volgende problemen met de taliban.”

Deze bevindingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Het betoog in het verzoekschrift dat de *protection officer* verzoeker slechts enkele vragen gesteld heeft over de tewerkstelling van zijn broer F. M., kan voorgaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker meerdere vragen kreeg over het werk van zijn broer bij het Afghaanse leger (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Hij kon daarbij weliswaar aangeven dat zijn broer tweeënhalve jaar tewerkgesteld was (wat in het verzoekschrift wordt veranderd naar dertien jaar), dat hij sergeant was in een *checkpoint* in Surkhakan en dat hij de “*communicatie man*” was. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker over deze specifieke functie niet de minst verdere duiding kan verstrekken en dat hij evenmin weet welke opleiding hij diende te volgen en waar hij die volgde. Het is overigens aan verzoeker zelf om alle elementen aan te halen die van belang zijn voor zijn vluchtrelaas en het komt niet aan de *protection officer* toe om het gehoor te ‘sturen’. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Waar verzoeker opwerpt dat extreem hoge standaarden werden gehanteerd wanneer gepolst werd naar zijn kennis over de werkzaamheden van zijn broer F. M., kan hij hierin niet worden gevolgd. De gestelde vragen waren geenszins onredelijk en indien verzoekers broer F. M. daadwerkelijk (minstens) tweeënhalve jaar voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, dan kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker een antwoord zou kunnen geven over de vraag rond de gevolgde opleiding om zijn job te kunnen aanvaarden en al zeker over de inhoud van zijn functie als “*communicatie man*”. De Raad ziet verder niet in waarom dergelijke informatie discreet gehouden zou moeten worden binnen de Afghaanse cultuur en waarom verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn. De commissaris-generaal verwijt verzoeker overigens niet dat hij geen kennis zou hebben over details inzake de functie van zijn broer, maar heeft slechts vastgesteld dat verzoeker geen kennis heeft over algemene zaken, zoals wat zijn functie precies inhoudt en of en waar hij een opleiding diende te volgen alvorens in het leger aan de slag te kunnen. Dat hij te jong was om in de gesprekken te worden betrokken, is bovendien een loutere bewering (*post factum*) die evenmin kan overtuigen. Verzoeker zou, rekening houdend met de gecorrigeerde geboortedatum volgend uit de door de Dienst Voogdij uitgevoerde leeftijdsbepaling (en die overigens in het verzoekschrift wordt hernomen), reeds meerjarig zijn geweest op het ogenblik dat zijn broer F. M. bij het leger zou beginnen werken zijn. Verzoeker kan zich dan ook niet verschuilen achter zijn ‘jonge’ leeftijd om zijn gebrekkige kennis te verschonen. Als meerderjarige, al dan niet ongeschoolde, en los van de al dan niet geloofwaardigheid dat hij zijn broer amper zag, zou toch reeds redelijkerwijze mogen worden verwacht dat verzoeker mee zou worden betrokken in gesprekken waarbij het over de meer algemene, basiszaken van de job van zijn broer F. M. zou zijn gegaan. Het is niet onredelijk om van verzoeker een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven. Minstens kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan meer over het werk van zijn broer F. M. zou hebben gevraagd bij zijn familie, *quod non*. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming geen informatie had gevraagd aan zijn familie over basisaspecten van het werk van zijn broer. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen terwijl hij verklaarde minstens twee keer per maand met zijn familie in Afghanistan in contact te staan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7), getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Dat de komst van zijn broer F. M. naar België een heel ander licht werpt op de geloofwaardigheid van diens tewerkstelling voor het Afghaanse leger aangezien deze waarschijnlijk wel in staat zal zijn om dit aan te tonen, is niet meer dan een loutere veronderstelling, zoals verzoeker ook zelf lijkt te insinueren gelet op het gehanteerde woord “*waarschijnlijk*”.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker de bijlage 26 van zijn broer F. M. (stuk 1). Hieruit blijkt dat deze persoon in België zou zijn aangekomen op 17 augustus 2022 en op 22 augustus 2022 om internationale bescherming verzocht, niets meer en niets minder. Luidens de aanvullende nota werd zijn dossier, “*na een lange Dublinprocedure*”, aan het commissariaat-generaal overgemaakt op 21 mei 2024, doch hiervan ligt geen enkel stuk ter staving voor. Een uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud is ook nog niet ontvangen, zoals ter terechtzitting wordt bevestigd. Indien al aangenomen kan worden dat de persoon waarvan verzoeker beweert dat het zijn broer is, en die ter terechtzitting aanwezig was, ook daadwerkelijk zijn broer betreft – er liggen immers geen overtuigende stukken voor waaruit de afstammingsband duidelijk blijkt – is het op heden onduidelijk welke verklaringen en documenten die persoon zal neerleggen. F. M. zou overigens reeds meer dan twee jaar in België verblijven zodat er voldoende tijd was om ter adstructie van verzoekers

verzoek om internationale bescherming bijkomende elementen stukken voor te leggen. Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat elk dossier individueel en op zijn eigen merites wordt onderzocht en beoordeeld, waarbij het aan verzoeker is om op concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.3.8.6. Verder blijkt uit beschikbare landeninformatie niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de ANSF. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker maakt *in casu* echter geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk omwille van de werkzaamheden van zijn vader, dan wel zijn broer F. M., die inmiddels ook reeds geruime tijd Afghanistan verlaten heeft, en van wie hij *a priori* overigens niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging.

In verband met de beweerde vervolgingsfeiten door de taliban omwille van het voorgehouden profiel van verzoekers broer F. M. wordt op goede gronden als volgt geconsidereerd in de bestreden beslissing:

“U verklaarde verder dat de taliban een tweede keer uw huis bezochten nadat ze te weten kwamen dat uw broer F. M. voor het leger werkte, met de eis dat uw broer met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 12). Indien hij dit niet zou doen, zouden de taliban u en uw andere broer, S., vermoorden (CGVS, p. 12, 15). Gevraagd om welke reden de taliban u en uw andere broer wilden doden, antwoordde u als volgt: “Het is omdat mijn broer niet thuis kwam, hij stopte zijn job niet en ze konden onze ouders niet pijn doen, wij waren degene die ze pijn konden doen.” (CGVS, p. 15). Tegelijkertijd stelde u echter dat de taliban dit keer uw vader sloegen (CGVS, p. 12, 15), zodat voorgaande uitleg weinigzeggend is. U gaf verder aan dat de taliban geen deadline gaven waarin uw broer met zijn werk moest stoppen (CGVS, p. 15). Op de vraag of de taliban zeiden dat ze gingen terugkomen, antwoordde u hierover niets gehoord te hebben omdat het uw vader was die met hen sprak (CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat de taliban u nooit persoonlijk hebben benaderd (CGVS, p. 16). Indien de taliban u en uw jongere broer daadwerkelijk wilden doden om druk te zetten op uw oudste broer, rijst echter de vraag waarom ze hiertoe niet méér acties ondernamen, toen ze uw huis bezochten. Dit klemmt temeer gezien uw verklaring dat de taliban met tien personen bij u thuis langskwamen terwijl heel uw gezin daar aanwezig was (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

De Raad acht voorgaande bevindingen draagkrachtig en pertinent en deze vinden opnieuw steun in het administratief dossier. Verzoeker poogt in zijn verzoekschrift het aarzelend karakter van de taliban wanneer zij met tien personen bij hem thuis langskwamen te vergoelijken. Waar hij aanhaalt dat het doel van de taliban toen was dat zijn broer F. M. met zijn werkzaamheden bij het leger zou stoppen en dat, indien ze meteen hem en zijn broer S. hadden gedood, de taliban geen middel meer zouden hebben om broer F. M. onder druk te zetten, verklaart dit nog niet waarom de taliban toen, terwijl gans het gezin aanwezig was, niet meer acties ondernamen. Ze hadden verzoeker en broer S. niet moeten doden maar hadden, gelet op het feit dat de taliban een strategische actor zijn, andere acties kunnen ondernemen, zeker waar verzoeker aangaf dat zijn vader tijdens dat betreffend bezoek van de taliban werd geslagen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de handelwijze van de taliban beoordeelde met de door verzoeker voorgehouden situatie ingedachte. Waar hij voorts stelt dat hij weet dat de taliban zijn vader niet zullen vermoorden omdat hij een oude man is, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat de taliban hem wel degelijk sloegen en bovendien haalde verzoeker in zijn aanvullende nota aan dat lokale talibanleden in september 2024 zijn vader ontvoerden (zie *infra*). Verzoeker verklaarde overigens dat de taliban hem nooit persoonlijk benaderden. Tijdens het ene bezoek aan het huis van verzoeker werd door de taliban ook geen *deadline* gegeven voor zijn broer F. M. om te stoppen met zijn werk voor het leger. Dat de taliban wisten waar ze de familie konden vinden, doet hieraan geen afbreuk. Dat verzoeker mogelijks volledig niet op de hoogte is van het wel hebben gegeven van een deadline en of de taliban zei dat ze al dan niet zouden terugkeren, omdat het zijn vader was die met de taliban sprak, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde, zo weze herhaald, geregeld met zijn familieleden in contact te staan en, gelet op het belang van verdere informatie in het kader van zijn beschermingsverzoek, kan niet worden ingezien waarom zijn vader of andere familieleden hem niet beter op de hoogte konden brengen omtrent de precieze omstandigheden van de bedreiging.

2.3.8.7. Bovendien haalde verzoeker aan dat zijn familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen concrete problemen meer heeft gekend, wat opmerkelijk is indien hij daadwerkelijk specifiek geviséerd werd door de taliban. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de taliban actief naar hem op zoek zouden zijn in zijn herkomstregio. De commissaris-generaal onderbouwt dit op pertinente wijze als volgt:

“Indien u daadwerkelijk specifiek geviseerd werd door de taliban is het tot slot opmerkelijk dat uw familie sinds uw vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend. U verklaarde ter zake dat uw ouders zeiden dat de taliban één keer naar uw huis kwamen en u hen nadien niet vroeg of ze een tweede keer kwamen (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit niet vroeg, antwoordde u dat u niet bezorgd was omdat u hier bent en uw jongere broer ook weg is. Daarnaast, zo stelde u, kwam uw oudste broer niet naar huis en deden de taliban uw ouders geen pijn (CGVS, p. 17). Op de vraag of de taliban geweld gebruikten tegenover uw ouders, reageerde u dat ze niets zeiden, maar dat ze “konden zijn geslagen” (CGVS, p. 18). Dit betreft echter een loutere veronderstelling uwentwege. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog andere problemen zou hebben gekend sinds uw vertrek, ofschoon zij nog steeds in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 7). Bovendien stelde u dat het thans goed gaat met uw familie (CGVS, p. 7). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.”

Verzoeker brengt hier geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin zodat deze overweging onverminderd overeind blijft.

In zijn aanvullende nota haalt verzoeker aan dat zijn vader in september 2024 ontvoerd werd door lokale talibanleden omdat hij zijn zonen heeft geholpen om naar het buitenland te vertrekken en omdat zijn zoon F. M. voor de voormalige autoriteiten heeft gewerkt. Hij zou in heel slechte staat zijn vrijgelaten en zou op 14 september 2024 overleden zijn aan zijn verwondingen. Ter staving hiervan voegt verzoeker een doodcertificaat en foto's (stuk 3). Uit de algemene landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, zo weze herhaald, dat er in Afghanistan een hoge mate van corruptie en documentenfraude heerst waardoor een document zoals een doodcertificaat eenvoudig tegen een vergoeding kan worden verkregen of kan worden nagemaakt. Omwille van deze reden kan er maar een beperkte bewijswaarde worden gegeven aan het betreffende document. Bovendien ligt er slechts een kopie voor dat makkelijk te fabriceren is door knip- en plakwerk. Hierin is er sprake van “severe torture”, terwijl verzoeker spreekt van verwondingen en slechte staat, doch geenszins van zware foltering. Over de verdere omstandigheden van het overlijden is in het betreffende document verder niks vermeld. Aan de privéfoto's kan voorts hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Zelfs indien de persoon die hierop staat afgebeeld daadwerkelijk verzoekers vader zou zijn, dan nog vormen deze foto's bijgevolg niet het minste bewijs dat deze persoon omwille van verwondingen opgelopen tijdens de voorafgaande ontvoering door de taliban gestorven zou zijn of dat verzoeker hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer.

2.3.8.8. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Verder dient te worden gesteld dat documenten op zich niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen kunnen opheffen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende waarde, bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken gezien uw zeer beperkte kennis. Wat betreft de neergelegde legerbadge van uw broer, dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit uw broers bankkaart van Kabul Bank betrof (CGVS, p. 4). Uit het logo en de vermeldingen op de badge blijkt echter dat het hier om een badge van het Afghaanse leger gaat, zodat het opmerkelijk is dat u dit niet weet. Wat betreft de certificaten inzake het werk van uw vader bij het PRT, dient te worden opgemerkt dat zijn professionele activiteiten hier niet hebben aangetoond dat u een persoonlijk risico op vervolging loopt. Wat betreft de door u neergelegde foto's van uw broer dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan u niet bewijzen dat de afgebeelde persoon op de foto's daadwerkelijk uw broer is, zodat hier weinig bewijswaarde aan kan worden toegekend. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Het rapport “Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»” van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stuk 3), heeft betrekking op de algemene situatie in

Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De werkdocumenten, bewijzen van taalkennis, foto's en bewijs van fitnessactiviteiten die verzoeker aan zijn aanvullende nota toevoegt (stukken 4-7) hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de problemen die hij verklaart te hebben gekend in Afghanistan niet.

2.3.8.9. Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog dat de commissaris-generaal een ethocentrische analyse van zijn relaas hanteert en geen rekening houdt met de specifieke context in Afghanistan, brengt verzoeker tot slot geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor de taliban, omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn vader en broer voor de voormalige overheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.10. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban van augustus 2021 en zijn vermeende verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de '*civic space*' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto* administratie ontwikkelt naar een theocratische

politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*autoriteiten de zogenaamde ‘moraliteitswet’ aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - nationale en internationale ngo’s moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en

studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de-facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft

omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uitten op de *de-facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’, kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar het feit dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en zijn verblijf van bijna vier jaar in België, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. De Raad benadrukt dat verzoeker, rekening houdend met de resultaten van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, Afghanistan in de zomer van 2020 op reeds meerderjarige leeftijd verlaten zou hebben, waardoor kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt Pashtou (administratief dossier, ‘verklaring betreffende procedure’) en volgde koranles in de lokale moskee (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, 6). Hij verklaarde verder nog geregeld contact te hebben met zijn familie die nog steeds in zijn geboortedorp verblijft (*ibid.*, p. 7 en bevestigt ter terechtzitting) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken en zelfs indien wordt aangenomen dat zijn vader overleden is, kan worden aangenomen dat hij nog steeds kan beschikken over een netwerk in Afghanistan bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van bijna vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker is thans, rekening houdend met de gecorrigeerde geboortedatum, zeventwintig jaar en moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker intussen meer dan vier jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, bijna vier jaar in België verblijft en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De beweringen in het verzoekschrift, dat verzoeker zich heeft aangepast aan de "*Westerse levensstijl*", "*helemaal verwesterd*" is en op een "*Westerse manier*" denkt, blijft verder zeer algemeen en vaag, wordt niet nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht, laat staan enigszins geïllustreerd of gestaafd.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

In het verzoekschrift en zijn aanvullende nota betoogt verzoeker dat hij veel Belgische vrienden heeft, reeds verschillende werkervaringen heeft gehad en thans met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur werkt voor een bedrijf waarbij hij dranken levert aan hotels en horecazaken (stuk 4a-b en 6 bij de aanvullende nota), Frans en Engels praat, in 2021 lessen Nederlands heeft gevolgd (stuk 5 bij de aanvullende nota), naar de fitness gaat (stuk 7 bij de aanvullende nota) en zelfstandig op een privéadres verblijft. Hij besluit dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en waardoor het voor hem ondenkbaar is terug te keren en zich aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Uit het geheel van de voorliggende elementen, waarvan, met uitzondering van het zelfstandig wonen en het praten van Frans en Engels, stavingstukken worden bijgebracht, kan louter blijken dat verzoeker reeds geruime tijd werkt, zich inzet om zich meerdere van de landstalen eigen te maken, zelfstandig woont, vrienden-collega's heeft en gaat fitnessen. Dit alles toont hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar is rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij (onder meer) omwille van zijn werk, het zelfstandig wonen, het sporten, het hebben van vrienden en het in enige mate beheersen van minstens één landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. In zijn werkzaamheden komt verzoeker onvermijdelijk in contact met alcohol, doch hij laat nergens gelden dat hij zelf ook alcohol drinkt. Wat er ook van zij, verzoeker toont geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van zijn werkzaamheden op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in de zeer summiere getuigenis van collega's (stuk 4c bij de aanvullende nota) wordt omschreven als plichtsbewust, stipt, vriendelijk en respectvol en dat hierin, zonder enige nadere duiding, wordt gesteld dat hij probeert te integreren. De positieve karakterschets toont opnieuw hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch hiermee toont verzoeker niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoeker tracht zich te integreren in België, doch toont niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als "*afvallige*" te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staakt of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder het radicaal bewind van de taliban en de strikte toepassing van de 'Sharia-wet' door de taliban, waarbij hij tevens verwijst naar het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3 bij het verzoekschrift), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter en uitgebreid te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog hekelt dat zijn profiel als terugkeerder en zijn persoonlijkheid helemaal niet beoordeeld werd door de commissaris-generaal, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het commissariaat-generaal is om het gehoor te 'sturen'. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt.

Wat betreft de kritiek op de gehanteerde landeninformatie herhaalt de Raad dat hij zich ervan bewust is dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentswerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, het arrest nr. 235 658 van 29 april 2020 en het arrest nr. 287 950 van 24 april 2023 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij, een meerderjarige man die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gekend en die er een netwerk heeft, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

2.3.8.11. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §

1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door er in het verzoekschrift louter op te wijzen dat zijn ouders, schoonzussen en hun kinderen samenwonen in Jalalabad, dat zijn vader bejaard is en niet kan werken en dat zijn familie afhangt van de hulp van de ouders van de schoonzussen maar dat hij niet weet hoelang dit nog mogelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*”, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota aanvoert dat de machtsovername door de taliban (en de mensenrechtenschendingen van hun hand) een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwenonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Betreffende verzoekers verwijzingen in de aanvullende nota naar artikelen en rapporten betreffende mensenrechtenschendingen, vrouwenrechtenschendingen, buitengerechtelijke executies, publieke executies en gedwongen verdwijningen en martelingen maar ook aanvallen op journalisten, de media en activisten uit het maatschappelijk middenveld en de nog verslechtering van de humanitaire situatie, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 13 januari 2025 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als “*collateral damage*” werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota verwijst, is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd middels haar aanvullende nota, neergelegd op 13 januari 2025. De Raad herhaalt tot slot nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten

gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.15. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS